

De waarzegster stopte de ring samen met het lapje leer in een doosje en liet dat in het water zakken.

‘Nu zal niemand de scarabee ooit nog vinden, toch?’ vroeg Polycrates.

De oude vrouw staarde strak in het groene water. ‘De scarabee zal pas gevonden worden als de aarde heeft geschud in het jaar van de levende mummie,’ zei ze plechtig.

Polycrates bedankte haar en ging naar zijn paleis. Levende mummies bestaan niet, dacht hij opgelucht. Dus die scarabee is nu voor eeuwig verstopt.

En zo bleef de machtige gouden scarabee opnieuw zitten waar hij zat. Eeuwen en eeuwen en eeuwen...

Samos, 21ste eeuw

HOOFDSTUK 0

Een aardbeving

Meer dan zesentwintig eeuwen lang bewaarden de belangrijkste stenen van Samos hun geheim. Maar op een dag was het zover. Het was een doodstille avond op het Griekse eilandje. Iedereen lag in bed en de berg Kastro boven het vissersdorp was stil en verlaten. De zee was glad en kalm.

Plotseling ging er een rimpeling door het water. En nog een. Vogels vlogen uit de bomen, muizen vluchtten uit hun holletjes en hagedissen schoten onder hun stenen vandaan. Ergens begon een hond te blaffen en daarna blaften ineens alle honden uit het dorp.

Een tel later schokte de aarde. De schok was hard en heftig, alsof de aarde een boer liet die al een hele tijd

dwarszat. Op hetzelfde moment schoot er een eenzame bliksemschicht door de lucht. Heel even was de hemel felverlicht en was het silhouet van de oude stadsmuren op de berg te zien. Vlak daarbij sloeg de bliksem in en de klap was op het hele eiland te horen.

In het vissersdorp gingen lichten aan en mensen kwamen uit hun huizen.

Hier en daar was iets omgevallen, maar de aarde schudde wel vaker en er was nergens brand ontstaan. Even later gingen de mensen weer naar bed.

Wat niemand had gezien was dat de bliksem dwars door de grond was geschoten en met een klap terecht

was gekomen op een ijzeren rooster op de vloer van een oude watertunnel. Die tunnel was al meer dan tweënhalfduizend jaar oud en had elke aardbeving doorstaan.

Maar deze keer verscheen er in de wand een scheur en er viel wat gruis naar beneden. In de ruwe steen boven de scheur begon iets te gloeien. Het had de vorm van een kever met zes poten en een breed schild op zijn rug. De kever gloeide steeds harder tot hij felwit licht gaf en het heet werd in de tunnel. Er viel nog meer gruis omlaag en op de wand werden letters zichtbaar. Daarna doofde het schijnsel uit.

De letters waren duidelijk te zien en iedereen die erlangs liep zou ze ontdekken. Maar alleen iemand die ze kon lezen had er iets aan.

Het geheim uit de tunnel van Ptoeh was ontwaakt.

Polderdam, 21ste eeuw

HOOFDSTUK 1

Vrijdag de dertiende

(DEEL 1)

Op vrijdagmorgen werd Goos wakker van een brandlucht. Haastig rende hij de trap af.

Klaas stond in de keuken en schraapte iets uit een rokende koekenpan.

‘Ha pap. Wat is dat zwarte spul?’ vroeg Goos.

‘Een ei,’ antwoordde zijn vader. ‘Hij is verbrand. Maar ik kon er niks aan doen, ik zat per ongeluk gevangen in de wc-bril.’

‘Wát?’

‘Niet lachen! Er rende een muis de wc in en die wilde ik vangen en toen viel de bril over mijn hoofd en toen zat ik klem. En daarna was ik te laat voor dat ei. En ik scheurde vanmorgen ook al uit mijn broek

en vanavond gaat Sayenne voor vier weken naar haar familie in Jamaica. Het is duidelijk vrijdag de dertiende.’

‘Wat betekent vrijdag dertien?’ vroeg Dummie, die de keuken binnen liep.

‘Dat het een pechdag is,’ zei Klaas. ‘Iedereen heeft de hele dag pech.’

‘Pech is onzin. Niks ghebeurt voor niks. Misschien is ghoden boos,’ zei Dummie.

‘Op mij? Hoezo? Ik ben hartstikke aardig.’

‘Niet voor muis. Ik gheb niet vrijdag dertien, ik gheb juist leuke dagje. Friek is al ghele week ziek.’

‘Wedden dat juffrouw Friek op vrijdag de dertiende weer beter is? Au! Wie heeft die vork op de grond gelegd? En daar loopt die muis weer!’

Dummie haalde vlug zijn pet en dook ermee naar de muis. ‘Maashi! Ghevangen! Nu is vrijdag dertien voor muis. Ik bewaar in doosje en zet in tas van Friek als zij is beter. Zij schrikt ghekke ghoedje, is ghelemaal ghoeie ghrap.’

‘Dat is zielig voor die muis,’ protesteerde Goos.

‘Ghij loopt zelf in keuken, is dom. Ghelaasje pinda-kaasje. Niks ghebeurt voor niks.’

‘Nu weten we het wel.’ Klaas stak zijn neus in de lucht. ‘Over muizen gesproken, ik ruik dóóie muizen.’

‘Ik niet,’ zei Dummie.

‘Omdat je geen neus hebt, bofkont. Pak even schoon verband, Goos. Ik haal de toiletspray.’ Klaas hinkte de keuken door en stootte met zijn hoofd tegen een keukenkastje.

Goos schoot in de lach en snoof. Het was hem door

die brandlucht nog niet opgevallen, maar Dummie stonk inderdaad verschrikkelijk. Vlug rolde hij hem in schoon verband en spoot hem in met toiletspray.

‘Ben ik nog stinkbom?’ vroeg Dummie nieuwsgierig.

‘Nee. Je ruikt heerlijk naar wc,’ zei Klaas. ‘Hier, vergeet je scarabee niet. En nu opschieten allebei.’

Dummie hing de scarabee om zijn nek en zette zijn pet op, Goos at vlug zijn boterhammen op en even later fietsten ze over de dijk naar school.

En toen volgde de grootste pechdag ooit.

Het begon met drie aanvaringen met juffrouw Friek. Dummie en juffrouw Friek konden elkaar niet uitstaan en ze kregen elke week wel een keer ruzie, dat was normaal. Maar drie keer bonje op één dag was zelfs voor hen echt pech. De eerste ruzie kregen ze al voor de school begonnen was. Dummie wilde het plein op rijden, juffrouw Friek dook van achter een bestelbusje op en Dummie knalde tegen haar op. De directrice viel en Dummie fietste over haar heen.

‘Potverdrie! Wat doe je!’ riep ze boos.

‘Potjedrie *Sirsar!* Ik rij over jouw rug,’ zei Dummie verbluft.

‘Ben je gek geworden? En doe niet zo brutaal!’

‘Ik doe niet brutaal, jij vraagt zelf. Jij zegt: wat doe jij, ik zeg: ik fiets over jouw rug. Ik schrik ghelemaal ghekke ghoedje van jou. Waarom ben jij niet ziek? En kijk naar stuur! Die is ghelemaal scheef!’

‘Dat krijg je ervan als je niet uitkijkt,’ zei juffrouw Friek geërgerd.

‘Jij ghebt modder in rok. Dat krijg jij ook van!’

Goos moest per ongeluk lachen, maar juffrouw Friek werd rood en als meneer Krabbel het niet had gezien, hadden ze zeker straf gekregen. Maar hun meester zag het gelukkig wel, kwam naar hen toe en suste de boel.

‘Het was een ongelukje, juffrouw Friek. Door vrijdag de dertiende, natuurlijk. Wat fijn dat u weer beter bent.’ Meester Krabbel gaf de jongens een knipoog en liep met juffrouw Friek mee naar binnen.

Mopperend zette Dummie zijn fiets in het fietsenhok.
'Waarom is zij weer beter? Nu is stomme dag.'

'Misschien zijn de goden toch boos op je,' grinnikte Goos.

'Kan niet. Ik ben zoon van koning. Is vergissing.'

'Dan komt het door vrijdag de dertiende.'

'Kan ook niet. Niks ghebeurt voor niks.'

Dummie liep nijdig naar de klas en Goos dacht: dat hebben we dan maar weer gehad. Maar meteen in de pauze ging het opnieuw mis. Ze gingen voetballen en Dummie schoot de bal per ongeluk op het dak.

Hij klom in de regenpijp, schoot de bal terug en raakte juffrouw Friek vol op haar hoofd. Die kwam net naar buiten en haar koffie gutste over haar kleren.

'Wie deed dat!' tierde ze, en haar ogen flitsten over het plein. 'Waar is Dummie?'

'Ik ben ghier,' zei Dummie, die achter haar naar buiten kwam.

'En waar kom jij vandaan?' vroeg juffrouw Friek scherp.

'Van wc. Ik moet poepen.'

'Niet waar, hoor, juf,' zei Anna-Lies. 'Hij was op het dak. Hij schopte die bal expres tegen u aan.'

'Sirsar!' Dummie duwde zijn hoofd tegen Anna-Lies' gezicht. 'Ik kom toch uit school? Ghoe kan die dan?'

'Weet ik veel? Ga weg! Je stinkt,' snauwde Anna-Lies. 'Je was op het dak, dat heb ik zelf gezien.'

'Jij bent ghemene watje van verrader!' snauwde Dummie terug.

'Hou op met schelden,' beval juffrouw Friek. 'Je mag hier niet op het dak klimmen. De rest van de pauze blijf

je in je klas. En er wordt vandaag niet meer gevoetbald.'
Ze pakte de bal en nam Dummie mee naar binnen.

Anna-Lies huppelde met een lachje op haar gezicht weg en zwaaide treiterig naar Dummie, die achter het raam van hun klas verscheen. Goos zag de bui alweer hangen. Dit liet Dummie natuurlijk nooit op zich zitten.

'Hoe kwam je nou binnen?' fluisterde Goos na de pauze.

'Is raampje in dak, ik klim door, ik kom in kamertje van kopietjesmachine. Niemand ziet die. Alleen Anna-Lies is weer stom. Zij is vijand. Ik pak ghaar!'

'Of je laat het gewoon zitten. Je hebt de hele ochtend al ruzie.'

'Ik laat nooit zitten niks.'

Dummie bleef de rest van de morgen uit het raam kijken en toen de bel voor de middagpauze ging, greep hij zijn pet en trok Goos mee naar de bezemkast op de gang. Hij gooide twee oude kleden over hen heen en keek om het hoekje.

'Zij komt aan. Wacht op voeten, dan is ghoemie moment.'

'Hoezo? En dan?'

'Dan wij zijn spook. Ik ghoor voeten. Nu!' Voor Goos kon protesteren, pakte Dummie zijn hand, smeed de deur open en dook boven op Anna-Lies. 'Bhoeoeoe!' schreeuwde hij.

En dat werd de derde aanvaring. Want het was helemaal niet het goede moment; de voetstappen waren van juffrouw Friek en Dummie landde boven op de rug van hun directrice.

Juffrouw Friek schrok zich het apezuur en slaakte een gil.

Dummie had het niet in de gaten en brulde maar door. 'Jij ghaat nooit meer Dummie pesten! Anders jij ghaat in ghevangenis!'

Goos had het wel in de gaten en kreunde. Nu waren ze de klos.

Juffrouw Friek rukte de kleden weg en ontplofte. Ze bleef maar tieren. Of het nog niet genoeg was geweest voor vandaag. Of ze niet begrepen wie ze was. Of ze helemaal gek geworden waren. Dat ze de hele pauze strafregels moesten schrijven in hun lokaal.

'En die pet is van mij!' snauwde ze, en ze rukte Dummies pet van zijn hoofd. 'Petten zijn in school verboden. Dat weet je heus wel.'

'In pauze mag wel! Die weet jij ook gheus wel,' bries-te Dummie. 'Pet is van mij! Gheef ghier!'

'Geen sprake van. Je wacht maar tot maandag.'

'Jij zegt maandag?' Nu ontplofte Dummie. 'Sirsar! Ik ben ghelemaal zat van! Ik gheb al ghele dag last van jou! Jij pest mij met kromme fiets van stuur en met ongelukje van voetbal en nou jij steelt mijn pet! Jij bent lelijke dief!' Hij tilde een vuist op en Goos deed zijn ogen dicht, want nu ging Dummie haar slaan. Maar in plaats van een klap hoorde Goos een plof en hij deed zijn ogen weer open. Tot zijn stomme verbazing lag Dummie languit op de vloer en begon hij te snurken.

Juffrouw Friek keek al net zo verbaasd en haastig knielde Goos naast Dummie neer. 'Wat is er gebeurd? Word wakker!'

'Nee, ik gha slapen. Ik ben ghelemaal moe van stomme pestmens,' mompelde Dummie.

'Stom pestmens? En nou is het klaar! Mee, jij!'

Juffrouw Friek sleurde Dummie overeind en gelukkig was meester Krabbel toen opnieuw in de buurt.

'Asjemenou! Wat gebeurt hier?' riep hij. Hij stuurde de kinderen die waren blijven staan naar buiten en liep met Goos en Dummie mee naar juffrouw Frieks kamer. Maar deze keer was juffrouw Friek zo boos dat hij de boel niet kon sussen.

Ze plofte op haar stoel, wees met een priemende vinger naar Dummie en zei ijzig: 'Het wordt tijd dat jij naar een andere school gaat.'

'Wát!?' Goos keek meester Krabbel ontsteld aan.

'Deze school heeft regels,' zei juffrouw Friek kil. 'Je mag niet op het dak klimmen en je mag niet schelden. Je mag niet uit een bezemkast duiken. Je mag geen pet op in school. En zogenaamd gaan liggen slapen omdat je je zin niet krijgt en mij een stom pestmens noemen slaat alles.'

'Ja, daar heeft u gelijk in,' zei meester Krabbel haastig. 'Ik denk dat Dummie vandaag een enorme pechdag heeft en even zijn verstand verloor. Laten we allemaal kalm blijven. Dummie, maak je excuus en dan vergeten we alles.'

'Ik weet niet eens wat is, skuus,' zei Dummie nors.

'Dat je spijt hebt.'

'Ik gheb niet spijt. Zij pest mij ghele dag. Zij moet zelf naar andere school.'

Juffrouw Friek werd rood en hapte naar adem.

'Dummie! Maak je excuus,' zei meester Krabbel dringend. 'Anders gaat dit nog fout aflopen, hoor. Doe het gewoon.'

'Ik gha niet naar andere school. Ik blijf op school bij Ghoos,' zei Dummie koppig.